

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

REMA Systém, a.s., IČ 64510263
sídlem Budějovická 64, Praha 4
zastoupen JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem
sídlem Jungmannova 24, Praha 1

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

za účasti
osoby zúčastněné na řízení

ASEKOL a.s., IČ 27373231
sídlem Československého exilu 8, Praha 4
zastoupené Mgr. Janem Kořánem, advokátem
sídlem Opletalova 55, Praha 1

o žalobě proti výroku II. rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 24. 11. 2014, č.j. 5296/M/14 78775/ENV/14,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I.****Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu**

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výroku II. rozhodnutí ministra životního prostředí, jímž bylo v ostatních částech potvrzeno rozhodnutí ministerstva životního prostředí ze dne 22. 12. 2005, č. j. 5193/ENV/720/05 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce je právnickou osobou, která provozuje kolektivní systém podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“). Ve smyslu § 37n odst. 3 zákona o odpadech podal dne 11. 10. 2005 návrh na zápis kolektivního systému a výrobců zapojených do jím provozovaného kolektivního systému do tzv. Seznamu výrobců elektrozařízení. Tato žádost obsahovala i návrh na zápis v rozsahu zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácnosti ze skupin 3, 4 a 7. Jako provozovatel konkurenčního kolektivního systému podala dne 12. 10. 2005 společnost ASEKOL s.r.o. návrh na zápis kolektivního systému a výrobců zapojených do jí provozovaného kolektivního systému do Seznamu výrobců elektrozařízení. Rovněž tento návrh obsahoval návrh na zápis v rozsahu zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností ze skupin 3, 4 a 7. O těchto návrzích nevedl žalovaný správní orgán společné řízení, o návrzích rozhodoval samostatně.
4. Ministerstvo životního prostředí prvoinstančním rozhodnutím rozhodlo, že do Seznamu výrobců elektrozařízení se zapisuje ASEKOL s.r.o. jako provozovatel kolektivního systému a výrobci, uvedení v příloze č. 1, a to pro zajištění plnění povinností pro oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstraňování elektroodpadu a elektrozařízení; pro zajištění financování zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení ze skupin č. 3, 4, 7, 8; pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 3, 4, 7; a pro zajištění financování odděleného sběru, zpracování, využití a odstranění elektroodpadů ze skupin 3, 4, 7, 8, 10 (výrok pod bodem A1, A2). Dále bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu společnosti ASEKOL s.r.o. a výrobců elektrozařízení uvedených v příloze č. 2 rozhodnutí, a to pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními skupiny č. 8 (výrok pod bodem B1, B2).
5. Následně bylo v řízení několikrát rozhodováno ministrem životního prostředí, městským soudem v Praze i Nejvyšším správním soudem.

6. Ministr životního prostředí rozhodl znovu, po kasačním rozsudku městského soudu, o podaných rozkladech, včetně rozkladu žalobce, rozhodnutím ze dne 25. 5. 2011. Pod bodem I. bylo rozhodnuto tak, že se ruší část výroku A1 prvoinstančního rozhodnutí, kterou se provozovatel kolektivního systému společnost ASEKOL s.r.o. zapisuje do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 3. Současně byla zrušena část výroku A2 prvoinstančního rozhodnutí, kterou se výrobci, uvedení v příloze č. 1 rozhodnutí, zapisují do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 3 a v tomto rozsahu byla věc vrácena ministerstvu k novému projednání. Pod bodem II. napadeného rozhodnutí bylo rozhodnuto, že v ostatních částech se rozklady napadené prvoinstanční rozhodnutí potvrzuje. Proti výroku II. se žalobce bránil správní žalobou.
7. Městský soud v Praze žalobě vyhověl. Rozsudkem ze dne 29. 8. 2014, č. j. 11 A 130/2011-78, zrušil výrok II. tohoto rozhodnutí ministra životního prostředí. Městský soud uvedl, že již z předchozích soudních rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že o všech žádostech provozovatelů kolektivních systémů o zápis do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu elektrozařízení mělo být vedeno společné řízení. Přitom z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by správní orgán společné řízení vedl. Soudem již dříve vytýkané závažné vady řízení tak nebyly správním orgánem odstraněny. Výrok II. rozhodnutí ministra nerespektuje právní názor o nutnosti vedení společného řízení o všech návrzích na zápis kolektivních systémů do Seznamu.
8. Městský soud dále uvedl, že opodstatněnost lze přiznat i námitkám žalobce, ve kterých poukazuje na porušení ustanovení § 82 odst. 3 správního řádu. V daném případě je zřejmé, že prvoinstanční rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2005 obsahovalo několik výroků, a to výroky pod bodem A1, A2, B1, B2. Z ustanovení § 82 odst. 1 správního řádu vyplývá, že odvoláním lze napadnout mimo jiné i jednotlivý výrok rozhodnutí. V takovýchto případech, pokud odvolání směřuje jen proti některému výroku rozhodnutí, za splnění dalších podmínek, nabývá zbytek výrokové části právní moci. Z ustanovení § 82 ani z jiného ustanovení správního řádu nevyplývá, že by právní moci mohla nabýt jen část výroku.
9. Ministr životního prostředí touto žalobou napadeným rozhodnutím o rozkladu žalobce nově rozhodl tak, že se ruší část výroku A1 prvoinstančního rozhodnutí, kterou se provozovatel kolektivního systému společnost ASEKOL s.r.o. zapisuje do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 4 a 7. Současně byla zrušena část výroku A2 prvoinstančního rozhodnutí, kterou se výrobci, uvedení v příloze č. 1 rozhodnutí, zapisují do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 4 a 7 a v tomto rozsahu byla věc vrácena ministerstvu k novému projednání. Pod bodem II. napadeného rozhodnutí bylo rozhodnuto tak, že v ostatních částech se rozklady napadené prvoinstanční rozhodnutí potvrzuje. Proti výroku II. se žalobce brání nyní projednávanou správní žalobou.

II.

Argumentace účastníků

10. Žalobce v žalobě namítá, že ministr nerespektoval závazný právní názor městského soudu. Ministr opět odmítl respektovat názor, že o všech návrzích na zápis do Seznamu mělo být vedeno společné řízení. Rozhodnutí ministerstva měl tedy zrušit jako celek, a nikoliv pouze části výroku A1 a A2. Žalobce dále namítá, že mu ministrem nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před tím, než vydal napadené rozhodnutí.
11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Zdůraznil, že jiné výroky prvoinstančního rozhodnutí se netýkají rozhodování o zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením. Tyto výroky jsou tedy oddělitelné a není ani žádný důvod k jejich zrušení.
12. Osoba zúčastněná na řízení také navrhla žalobu zamítnout. Zdůraznila, že je z podstaty věci vyloučeno, aby žalobce byl jakkoliv dotčen na svých právech těmi částmi výroku prvoinstančního rozhodnutí, které se netýkají financování nakládání s historickými elektrozařízeními z domácností. Ve vztahu k těmto částem výroků žalobci vůbec nepříslušelo postavení účastníka správního řízení. Pro zajištění těchto jiných elektroodpadových povinností byl žalobce do Seznamu zapsán.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem k výzvě soudu nevyslovili nesouhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
14. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
15. Při posuzování námitky nerespektování závazného právního názoru městského soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 11 A 130/2011-78, městský soud především vyšel z toho, že v žalobě, o které tehdy městský soud rozhodoval, žalobce namítal pochybení ministerstva při rozhodování o zápisu do seznamu pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením. V žalobě se výslovně domáhal toho, že ministr měl zrušit prvoinstanční rozhodnutí i co se týče zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ve skupinách 4 a 7, a nikoliv pouze 3, jak učinil.
16. Takto formulované žalobě poté odpovídá i odůvodnění rozsudku městského soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 11 A 130/2011-78. Je pravda, že v některých pasážích odůvodnění městský soud mluví obecně o vedení společného řízení k posouzení návrhů kolektivních systémů o zápis do Seznamu. Nicméně tyto pasáže nelze číst izolovaně a vytrženě z kontextu. Z celkového rozsudku je zřejmé, že zde vyslovené právní názory se týkají pouze řízení o zápisu do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními.
17. Vedle žaloby, která vymezuje rozsah přezkumu správního soudu, je to zřejmé také z toho, že rozsudek městského soudu se silně opírá o odůvodnění předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010-294, ve věci žalobce. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rozhodl, že rozhodnutí o zápisu určitého kolektivního systému do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu historických elektrozařízení (§ 37n odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, § 5 odst. 8 a § 13 odst. 1 vyhlášky č. 352/2005 Sb., o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady) je rozhodnutím o právech a povinnostech

provozovatelů kolektivních systémů i výrobců elektrozařízení. O všech žádostech provozovatelů kolektivních systémů o zápis do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu elektrozařízení musí být vedeno společné řízení (§ 37n odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, § 5 odst. 8 a § 13 odst. 1 vyhlášky č. 352/2005 Sb., o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady).

18. Tato judikatura správních soudů zdůrazňující povinnost vést společné řízení se týkala právě jen zápisu do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními. Nutnost vést společné řízení byla primárně odůvodněna skutečností, že právní úprava předvíдалa, že pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu elektrozařízení bude vybrán pouze jeden provozovatel kolektivního systému (viz rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010-294). Tento problém však u jiných odpadových povinností, o kterých bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím (plnění povinností pro oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstraňování elektroodpadu a elektrozařízení, zajištění financování zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení, zajištění financování odděleného sběru, zpracování, využití a odstranění elektroodpadů) nevzniká. V těchto oblastech může být do Seznamu zapsáno více kolektivních systémů.
19. Městský soud tedy nedospívá k závěru, že by napadené rozhodnutí, nerespektovalo závazný právní názor vyjádřený ve zrušovacím rozsudku městského soudu. Napadené rozhodnutí zrušilo všechny zbývající (dosud nezrušené) části výroku prvoinstančního rozhodnutí, které se týkaly zápisu do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením. Tím prvoinstančnímu správnímu orgánu umožnilo vést společné řízení o zápisu do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro všechny skupiny zařízení.
20. Tuto námitku žalobce městský soud shledal tedy nedůvodnou.
21. Městský soud se ani nedomnívá, že by napadené rozhodnutí nějakým způsobem porušilo § 82 odst. 3 správního řádu.
22. Podle tohoto ustanovení pokud odvolání směřuje jen proti některému výroku rozhodnutí nebo proti vedlejšímu ustanovení výroku, které netvoří nedílný celek s ostatními, a pokud tím nemůže být způsobena újma některému z účastníků, nabývá zbytek výrokové části právní moci, umožňuje-li to povaha věci.
23. V dané věci prvoinstanční rozhodnutí obsahuje rozsáhlou výrokovou část. Výrok pod označením A2 obsahuje několik odrážek, kterými bylo rozhodnuto o zápisu do Seznamu v několika různých oblastech. Vedle zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením se jednalo o zajištění plnění povinností pro oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstraňování elektroodpadu a elektrozařízení, zajištění financování zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení a zajištění financování odděleného sběru, zpracování, využití a odstranění elektroodpadů. Dle městského soudu se materiálně jedná o rozhodnutí v oblastech, které spolu nesouvisejí. Tyto části výroku nejsou na sobě ani nijak vzájemně závislé. Jsou tedy jednoduše oddělitelné. Přitom námitky žalobce vznesené v jeho rozkladu ze dne 12. 1. 2006 se věcně týkaly pouze zápisu do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením. Ostatní části výroku prvoinstančního rozhodnutí s touto otázkou nijak nesouvisejí. Městský soud tedy nevidí důvod, proč by odvolací orgán nemohl zrušit pouze oddělitelné části prvoinstančního rozhodnutí. Městský soud se nedomnívá, že slovo „výrok“ v § 82

správního řádu je nutno posuzovat formalisticky tak, že by muselo jít o formálně oddělený výrok, tedy například výrok výslovně označený římskou číslicí nebo písmenem. Podstatná je materiální stránka věci a reálná oddělitelnost jednotlivých částí výroku, jak o tom hovoří i § 82 odst. 3 správního řádu. Lze také poznamenat, že obdobný názor zaujal Nejvyšší správní soud k možnosti správního soudu zrušit pouze část výroku rozhodnutí správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008-60).

24. I tuto námitku soud shledal nedůvodnou.
25. K námitce o porušení § 36 odst. 3 správního řádu soud uvádí, že podle tohoto ustanovení nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Aplikaci tohoto ustanovení správního řádu na odvolací řízení opakovaně řešila judikatura správních soudů. Ta dovodila, že na odvolací správní orgán se již povinnost správního orgánu umožnit účastníkům řízení činit návrhy a vyjádřit se podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu před vydáním meritorního rozhodnutí nevztahuje, vychází-li odvolací orgán ze zcela totožných, ničím nedoplněných podkladů, se kterými bylo možné se seznámit již v řízení v prvním stupni (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 10 Ads 4/2017-29).
26. V nyní posuzované věci přitom ministr nijak nedoplňoval podklady pro rozhodnutí a vyšel pouze z podkladů, ze kterých vycházel orgán prvního stupně a rozsudků správních soudů. Tyto rozsudky byly žalobci známy, neboť byl účastníkem těchto řízení.
27. Soud tedy ani této námitce žalobce nevyhověl.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
29. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, aby přiznal náhradu nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu